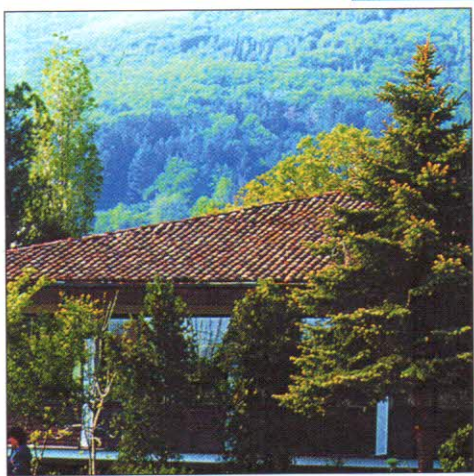

БОРБА®

България

Какво си ти за мен? Не зная...

Бълг изгрѣвѣ ли, или зора,
или онази пролетна омая,
въ която ражда се денят?

Или си дъхъ, донесълъ свежестта
въ сърдцето ми студено, свѣсено...

Свѣтканица, разцепила нощта,
оглеждайки небето си накъсано.

А може би си облакъ буреносенъ,
отъ който иде чаканиятъ дъждъ
и азъ се вглеждамъ съ погледа си росенъ,
погалена отъ капки изведнѣжъ.

Какво си ти? Една утеха
следъ буритѣ въ живота ми дошла,
едно спокойствие на успѣха,
пришло на сърдцето ми крила.

Потокъ си ти отъ банкаща вода,
въ която азъ се плискамъ и се къпя...
Невесно тѣло, топлеца звезда,
изгрѣла въ мрака ми на пята.

Да, вече зная ти какво си.
България – съкровище за менъ.
Ти въ залезитѣ – изгрѣвѣ носишъ
и сигурностъ на моя денъ.

Виолета Борисова

Никога не ще забравим!

Деветосептемврийската голгота въ гр. Голѣмо Конаре (Съединение), Пловдивско. 30 граждани са избити безъ сждъ и присжда отъ комуниститѣ въ 40-тѣ кървави дни следъ 9 септември 1944 г.

Да излѣзнемъ отъ унинието и заедно да отвоюваме и за себе си демокрация и да я дадемъ на всички български деца!

Жертвитѣ:

1. Отецъ Бакевъ	16. Никола Симоновъ
2. Димитъръ Мавродиевъ	17. Костадинъ Гарджевъ
3. Запрянь Аргилашки	18. Трифонъ Симоновъ
4. Кръстю Чобановъ	19. Христо Торомановъ
5. Тодоръ Срѣдевъ	20. Иванъ Богдановъ
6. Петко Пинджеевъ	21. Илия Яневъ
7. Маринъ Празовъ	22. Гено Кучушки
8. Иванъ Влашки	23. Георги Поповъ
9. Борисъ Крантовъ	24. Никола Шахънски
10. Рангелъ Гавлашки	25. Петко Стоицовъ
11. Кръстю Милковъ	26. Аргилъ Костовъ
12. Велко Михайловъ	27. Стоянь Дребчевъ
13. Райко Попски	28. Владимиръ Меретевъ
14. Димитъръ Богдановъ	29. Стоянь Касандровъ
15. Райко Шумански	

Избити преди 9 септември 1944 г. отъ комуниститѣ:

Чобановъ, Пенкинъ, Шилевъ

При съмнителни обстоятелства умиратъ: Аргиръ Маринъ и Тодоръ Кепековъ

Поклонъ предъ паметъта имъ!

Съобщава Борисъ Аргелашки

Никога не ще простимъ!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Паприковъ** — редакторъ

Редактура комуитентъ

Година 51, брой 5 Книжка сто четиригесетъ и трета Септември 2002

*Д-ръ Иванъ Дочевъ,
почетенъ председателъ на БНФ, Инк.*

За Конституцията на България

Въ парламента неотдавна се повдигна въпросътъ за промѣни въ Конституцията на България. Изказаха се лидеритѣ на парламентарно представенитѣ партии, изказа се и самиятъ президентъ.

Каква е една държава – дали тя е суверенна, дали тя има демократично управление, дали човѣшкитѣ права сж признати и зачетени, дали гражданитѣ иматъ достоенъ човѣшки животъ – зависи извънредно отъ това каква конституция има страната. Какво тая конституция гарантира!

Следъ Освобождението ни отъ турско робство (1878 г.) първото Велико народно събрание, заседаващо въ Велико Търново, прие Конституцията на свободна България (априлъ 1879 г.), наречена **Търновска конституция** по мѣстото на приемането ѝ. **Тази конституция опредѣли формата и системата на управление на страната и даде всички по-горе споменати гаранции, осигуряващи напредъка на държавата и достоенъ животъ на гражданитѣ ѝ.**

Че действително Търновската конституция е конституцията, отъ каквата българскиятъ народъ и България имаха нужда, се потвърди презъ годинитѣ отъ нейното приемане до **черната дата** въ нашата история – 9 септември 1944 г.

Въпрѣки всичко, което българскиятъ народъ и България преживѣха презъ годинитѣ отъ Освобождението до септември 1944 г. – остри политически борби и убийства, преврати и опитъ за революция, две войни, катастрофално загубени и държавата натоварена да плаща реперации, опирайки се на правата и гаранциитѣ, които Търновската конституция му даваше, нашиятъ народъ преодолѣ и изгради България отъ една изостанала отоманска провинция до модерна европейска държава, въ която имаше мѣсто за всѣки да живѣе свободенъ, доволенъ и щастливъ.

Всичко, което бѣ постигнато за седемдесетъ години, когато основенъ законъ на страната бѣше Търновската конституция, рухна, бѣше стжпкано подъ “ботушитѣ” на едномилонна съветска армия, която нападна България, окупира страната и противъ волята на народа постави на властъ комуниститѣ. **Поменъ не остана отъ правата и гаранциитѣ, които Търновската конституция даваше на гражданитѣ.** Новата властъ съ кървавъ тероръ наложи диктаторско управление. Българскитѣ граждани бѣха превърнати въ безправни роби. Три години по-късно, когато червенитѣ властници вече бѣха сигурни, че напълно иматъ въ ржцетѣ

си властта, бѣ приета и влезе въ сила Димитровската конституция, която бѣ наложена като основен законъ на страната.

Какво преживѣ българскиятъ народъ и какво стана въ България следъ 9 септември 1944 г., когато действаше Димитровската конституция, нѣма да описваме, защото всички го знаятъ, помнятъ и никога нѣма да го забравятъ. Ще спремъ обаче вниманието на читателитѣ ни върху това, което последва. **Когато свѣтвно комунизмътъ се провали и комунитѣ въ България бѣха изправени предъ неизбѣженъ провалъ, тѣ веднага предприеха бързи мѣрки за съхранение.** Направиха избори за Велико народно събрание още докато държаха властта. Осигуриха си въ него абсолютно мнозинство и прокараха нова конституция (1991 г.). С известни клаузи въ тази конституция тѣ осигуриха да не може да бждатъ подведени подъ отговорностъ за извършенитѣ криминални престѣпления презъ време на режима имъ следъ 9 септември 1944 г.; да не може да им се отнеме заграбеното отъ народа и държавата и да не може да бждатъ смѣнени тѣхнитѣ номенклатурчици, настанени на държавна служба. Тѣ и досега стоятъ. И досега тая комунистическа конституция е въ сила.

България нѣма нужда отъ “закърпване” на сегашната конституция! България има нужда отъ **възстановяването** на Търновската конституция, което ние поддържаме да се направи. Днесъ повече отъ всѣкога България има нужда отъ основенъ законъ, който да даде възможностъ, както това стана въ миналото, да се преодолеятъ катастрофитѣ и трудноститѣ, да се осигури достоенъ животъ на гражданитѣ, да се стабилизира държавата, което можа да стане въ миналото, когато **Търновската конституция бѣше основниятъ законъ на България, и е нужно да стане и сега!**

Ние сме отъ народа, винаги сме били съ народа и можемъ да кажемъ, че българскиятъ народъ никога не е приелъ комунизма, той му

бѣ наложенъ. Онеправданъ, потиснатъ, нашиятъ народъ презъ цѣлото време на комунистическия режимъ, когато бѣше въ сила Димитровската конституция, скрито, дълбоко въ душата и сърдцето си е мечталъ да се върне времето на Търновската конституция, когато той бѣше свободенъ, задоволенъ, щастливъ. Връщането на царъ Симеонъ II въ началото на 2001 г. и обявяване създаването на Националното движение Симеонъ Втори народътъ посрещна съ радостъ и надежда, че се връща доброто време и отново въ България ще има добъръ животъ за гражданитѣ както преди. Ще се възстанови основниятъ законъ на страната – Търновската конституция, стабилността на държавата, правата на гражданитѣ и човѣшки животъ за всички. И когато дойде времето за гласуване, изборите 2001 г., народътъ не питаше кои сж кандидатъ-депутатитѣ като личности, той гласува за ликвидиране на остатѣцитѣ отъ комунистическо време и за изграждане на новъ животъ, което можеше да се гарантира само чрезъ основния законъ на страната – конституцията. **Масовото гласуване на народа за Националното движение Симеонъ Втори споредъ насъ, на първо мѣсто, бѣше мандатъ да се реши и въпросътъ за конституцията – не съ “закърпване”, полумѣрки, а генерално!** И то сега, безъ отлагане! Чрезъ свикване на Велико народно събрание, което единствено има правото законно да промѣни или състави нова конституция.

Ние сме за възстановяването на Търновската конституция, но ние приемаме, че българскиятъ народъ е единствениятъ, който има право да реши каква ще бжде конституцията на страната, изразилъ своето желание чрезъ избраното отъ него по демократиченъ пѣтъ Велико народно събрание. Ние обаче си запазваме правото въ процеса на вземане на решение да отстояваме нашитѣ разбираня и да се боримъ тѣ да бждатъ приети отъ Великото народно събрание.

Ние, българскитѣ емигранти, които живѣемъ въ свободна Бразилия, имаме единъ свещенъ дългъ: **Да запазимъ нашето културно наследство и демократичнитѣ традиции на нашия народъ.**

Пожелаваме ви, скжпи сънародници отъ цѣлъ свѣтъ, сили и смелостъ, за да изпълнимъ този свещенъ дългъ.

Членове на БНФ, Инк. – Бразилия

Архивитѣ
са живи

Яблански селски общински народен съвет – Тетевенско
Препис

ЗАПОВЕД

№ 102

с. Ябланица, 27.XI.1950 г.

Въз основа на решението на БКП в село Ябланица – Тетевенско, от 27.XI.1950 г. се обявяват за кулаци и народни врагове следните лица, жители на село Ябланица, Тетевенско, а именно:

1. Димитър Миков Марков и синовете му	6. Михал Генов Милев
2. Дако Неїков Якимов	7. Гато Неїков Цаков
3. Найден Кръстев Пеев	8. Петър Драганов Марков
4. Лазар Цончев Станев	9. Марин Димитров Влахов
5. Иван Петков Милевски	10. Дако Вутков Даков и синовете му

Същите от днес не могат да се ползват от никакви услуги на селсъвета и другите държавни учреждения в поселището ни. Занапред не могат да се ползват от нищо друго по магазините, ресторантите, сладкарниците и др., освен от сол. Настоящата заповед да се изпълни най-строго от длъжностните лица. Нарушителите на същата ще бъдат наказвани най-строго.

Преписи от настоящата ми заповед да се разлепи на видни места и връчи на всички учреждения, магазини, ресторанти и сладкарници и др. за изпълнение.

Председател: (п) Иван Цанов Иванов

Вярно с оригинала при Общинския народен съвет

Секретар: (п) не се чете

Критично

Лазаръ Данковски,
Ябланица

Насилието и терорът като държавна политика

Бѣхъ силно впечатленъ отъ правдивостта и дълбокия смисъл на думитѣ на г-нъ Иванъ Дочевъ: “Бивши комунисти нѣма”, казани въ интервю предъ кореспондентъ на в. “Шуменска зоря” (сп. “Борба”, бр. 2 отъ 2002 г.). Ето защо, когато става въпросъ коя е организацията или партията, която използва индивидуалния и масовъ тероръ като средство за вземане на властта, безъ колебание и категорично бихъ заявилъ БКП-БСП. Примѣри за това въ трагичнитѣ страници на нашата история има много. Азъ ще се спра само на два отъ тѣхъ. Първиятъ е поржчаното отъ Москва така наречено Септемврийско въстание презъ 1923 г., белязано съ кръвта на много подведени отъ БКП жертви. И докато излъганитѣ и отрудени хорица, повѣрвали и последвали комунистическиятъ водачи Г. Димитровъ, В. Коларовъ, гинеха по барикадитѣ и фронтовитѣ линии, “смелитѣ” имъ вождове вече бѣха позорно преминали българо-сръбската граница, където ги очакваха. Вториятъ примѣръ на

индивидуаленъ и масовъ тероръ е атенататътъ въ църквата “Св. Недѣля” на 16 априль 1925 г. Най-големиятъ и най-кръвавиятъ въ цѣлата свѣтловна история до този моментъ. Резултатитѣ сж: 160 убити и около 400 ранени.

Ако нѣкой дори за моментъ си помисли, че индивидуалниятъ и масовъ тероръ е билъ за БКП само инструментъ за завземане на властта, той би се жестоко излъгалъ. **Насилието и терорътъ – това е истинската и дълбока сжщностъ на тази престъпна партия, издигнала го въ рангъ на държавна политика и превърнала го въ механизъмъ за управление.** И да не прозвучатъ думитѣ ми голословно, като примѣръ ще се опитамъ да разкажа на читателитѣ на сп. “Борба” частъ отъ трагичната сжжба на населението на моя малъкъ роденъ градъ. Читателитѣ не би могълъ да разбере истинския мащабъ на престъпленията, ако не му бждатъ поднесени нѣколко статистически данни. Населението на Ябланица е било до 9 септември 1944 г. 3100 човѣка. Когато

рухна социализмът, то наброяваше 3338 човѣка. Основниятъ му поминѣкъ бѣше земедѣлието, търговията и занаятчийскитѣ услуги. Имаше и една керамична фабрика, работеща сезонно. И така това малко селище на честни и трудолюбиви хора за освобождението и обединението на Отечеството ни при пълна мобилизация на населението му и при различни дислокации на армии и военни части **презъ гветѣ войни – Балканската и Междусъюзническата – 1912-1913 г., е дало 10 жертви.** Грабвайки ги от улицата или измѣквайки ги по хайдушки начинъ отъ домоветѣ имъ **презъ кървавитѣ тревожни ноци следъ 9 септември 1944 г., комунистѣ убиха съ единъ човѣкъ по-малко.** Презъ 1949-1950 г. БКП посече и унищожи цѣлта на Ябланица – нейната млада интелигенция, изключвайки отъ висшитѣ училища 17 човѣка и отъ техникумитѣ – четирима. Години наредъ следъ това партията ограбваше мечтитѣ на десетки младежи и девойки, недопускайки ги до висшитѣ институти и правейки живота имъ труденъ и свързанъ съ много страдания и мизерия. По политически причини и като възлагаше за производство и доставка селскостопанска продукция, неподходяща за мѣстнитѣ почвени условия и неизпълнима по количество, БКП натица въ затворитѣ 28 човѣка. **Безъ сѣдъ и присѣда за неопредѣленъ срокъ изпрати въ концлагеритѣ на тежѣкъ каторженъ трудъ 17. Изгонени отъ роднитѣ имъ семейни огнища – 16.** При пълна собственост на промишлеността, транспорта, търговията, услугитѣ на партията държава – БКП, по решение на нейната секция въ Ябланица председателтъ на общинския съветъ съ заповед № 102 отъ 27 ноември 1950 г. обяви други 16 човѣка за кулаци и врагове, като ги лиши отъ всѣкаквъ видъ услуги – административни, търговски, транспортни. Нормалниятъ умъ никога нѣма да може да разбере какъ презъ ХХ вѣкъ човѣкъ може да бѣде обезправенъ до такава степенъ, че да бѣде сваленъ отъ автобусъ, когато се опитва да откара болното си дете на лѣчение, или да не може да си купи бучка сирене, за да нахрани децата си, а само соль. За да бждемъ точни, трѣбва да признаемъ, че този варварски режимъ, опредѣленъ за враговетѣ съ горната заповѣдъ, трая около два месеца. После, изглежда, нѣкакъвъ лжѣ на просвѣтление блѣсна въ главата на най-големия комунистически сатрапъ – Вълко Червенковъ, който седеше на върха на държавната пирамида отъ хайдуци и разбойници и дърпаше концитѣ на цѣлата репресивна машина. И въ този мигъ на

просвѣтление той изгаде прочутото постановление № 2, съ което осѣди изкривяването на партийната линия (като че ли нѣкога тя е била права) въ Ябланица и Кулско и постанови да бжде потърсена партийна и наказателна отговорност на виновнитѣ лица. Партийната отговорност се изчерпа съ временно изключване отъ партията, а наказателната бѣше още “по-строга”. Премѣстиха ги отъ нископлатенитѣ административни селски длѣжности (тогава Ябланица бѣше село) на по-високоплатени въ околийския центъръ Тевевенъ.

Кому бѣше нуженъ този нечуванъ тероръ, който заливаше не само Ябланица, а цѣлата страна? Чии интереси обслужваше той? **Безспорно чужди!** Разкжсвайки народностното ни единство нѣкъде въ края на 20-тѣ и началото на 30-тѣ години на миналия вѣкъ БКП по единъ доленъ и недостоеенъ начинъ парцелира територията ни и объяви Добруджа, Тракия и Македония за самостоятелни нации. Тази мръсна предателска политика, внушена отъвнъ, продължи презъ годинитѣ. Неинъ важенъ етапъ е предаването презъ 1944 г. бѣгащитѣ българи отъ Бѣломорска Тракия на сръбскитѣ комунистически власти, които ги избиваха или загиваха по сръбскитѣ затвори и лагери. Единъ отъ върховетѣ на националното предателство сж решенията на десетия пленумъ на ЦК на БКП, съ които “великиятъ ни вождъ”, “бащицата ни” Г. Димитровъ презъ августъ 1946 г. широко отвори вратитѣ на родината ни за сръбската пропаганда, като вкара въ Пиринска Македония сръбски учители и книжари. Въ края на сжщата година се провежда преброяване на населението. Всѣки въ този край, който не се е пусалъ македонецъ, е изселенъ или изпратенъ на лагеръ. **И става нѣщо страшно. Невиждано и нечувано въ свѣта.** Държава съ насилие и тероръ да отродява частъ отъ собствения си народъ. Да се мжчи да имплантира въ душата му чуждо национално съзнание. Да фалшифицира историята му. Да промѣня традициитѣ и бита му. Тази националнопредателска политика продължи и по времето на последния комунистически диктаторъ – Тодоръ Живковъ. Съ тази разлика, че той не на части, а съ единъ замахъ се опита да ликвидира цѣлата ни национална независимост. Два пжти презъ своето царуване прави предложения да станемъ поредната република на Съветския съюзъ.

Всичко казано дотукъ е вѣрно. Но то е вече минало. А миналото трѣбва да се забравя – ще кажатъ нѣкои. По този поводъ си спомнямъ едно

четиристишце, употребявано като лозунг:

**Човешката памет е много къса
и споменът бързо мре.**

**Този, който съ миналото иска да скъса,
трябва да помни това минало добре.**

Трябва да помним миналото ние всички, които видяхме през това минало България превърната въ огромен концентрационен лагеръ. Обградена съ годлива телъ. Съ минни полета и кучета по границитѣ си. И не само я видяхме, но и живѣхме въ нея такава цѣли 45 години, минавайки презъ горнилото на много страдания. Трябва да помним миналото, за да не допуснемъ никога повече да се повтори. За да дадемъ път на доброто. Трябва да го помнятъ и скъсатъ съ него и комуниститѣ, смѣнили заглавието на партията

си и се покрѣстили въ името на свободата и демокрацията. **Но скъсали ли сж съ него? Кой би имъ повѣрвалъ, следъ като издигатъ паметници на най-големитѣ ни тирану?** Изпрацатъ почетни роти, военна музика и масово присѣстватъ на откриването имъ. А ние какво правимъ? Съ детска довърчивостъ къмъ обещанията и лъжитѣ имъ поставихме много отъ тѣхъ на най-високи постове въ гържавата ни. А тѣ сж все сжщитѣ. Каквито бѣха вчера, такива сж и днесъ. За тѣхъ демокрацията не е нищо повече отъ маска, камуфлажъ. За това съ безпощадна яснота като страшно предупреждение звучатъ и ще продължаватъ да звучатъ гумитѣ на г-нъ Дочев: **“Бивши комунисти нѣма!” Хора, бдете! Бдете умни и мислете, когато упражнявате правото си на гласъ!**

Жертви на комунистическия червенъ тероръ отъ община Ябланица

Ябланица

1. Георги Добревъ Геновъ, убитъ 1952 г. на 27 години
2. Дако Петровъ Ниновъ, убитъ 1944 г. на 32 години
3. Иванъ Найденовъ Станевъ, убитъ 1944 г. на 24 години
4. Йорданъ Ивановъ Гатевъ, убитъ 1944 г. на 32 години
5. Йорданъ Ивановъ Гатевъ, убитъ 1944 г. на 38 години
6. Димитъръ Неновъ Митевъ, убитъ 1944 г. на 32 години
7. Найдень Лаковъ Найденовъ, убитъ 1962 г. на 39 години
8. Христо Марковъ Герговъ, убитъ 1944 г. на 52 години
9. Цако Лаковъ Петковъ, убитъ 1944 г.

с. Батулци

1. Найдень Велевъ Петковъ, убитъ 1944 г. на 26 години
2. Никола Кириловъ Цаковъ, убитъ 1944 г. на 32 години
3. Петъръ Цаковъ Петровъ, убитъ 1947 г. на 24 години
4. Цоло Геновъ Цоловъ, убитъ 1944 г.

с. Бресница

1. Димитъръ Цановъ Даскаловъ, убитъ 1944 г. на 44 години
2. Цано Стефановъ Цановъ, убитъ 1945 г. на 36 години

с. Голѣма Бресница

1. Йото Недковъ Драгановъ, убитъ 1945 г. на 25 години
2. Маринъ Илиевъ Вьковъ, убитъ 1944 г. на 51 години
3. Петко Доковъ Тихоловъ, убитъ 1945 г. на 47 години

с. Добревци

1. Иванъ Тодоровъ Василевъ, убитъ 1944 г. на 35 години
2. Радио Тодоровъ Василевъ, убитъ 1944 г. на 30 години
3. Сава Ниновъ Консуловъ, убитъ 1944 г. на 51 години
4. Цолю Вълчевъ Димитровъ, убитъ 1945 г. на 60 години

с. Дѣбрава

1. Гето Цоловъ Гетовъ, убитъ 1944 г.

с. Златна Панега

1. Вутю Велевъ Стоевъ, убитъ 1944 г.
2. Йото Цаковъ Марковъ, убитъ 1944 г. на 37 години
3. Стоянь Вангеловъ Панковъ, убитъ 1944 г.

с. Орешане

1. Вълчо Цановъ Геновъ, убитъ 1944 г. на 45 години
2. Костадинъ Миковъ Йошковъ, убитъ 1944 г.

**Спомени за времето, носещо привкус на надежда и себеотрицание, на
жертвоготовност и родолюбие. Време на човешка мъка и нечовешка жестокост – българско време.**

За книгата “Спомени с Иван Багрянов”

Банковата афера – люпилня на олигархията

Тайният съюз между политиката и парите отгледа мафии,
които консумират България

Дребните риби ги убиват, а по-едрите – “сами” загиват, е правилото на мафиотска България. Хората от по-първа ръка обикновено ги “самоубиват”. Най-често мотивът е “любовна мъка” или “семеини неуредици”...

“Равносметката” набъбва – докога?

11 загинали банкери: сами глътнали куршума, обесили се, скочили от високо, удавили се, умрели при автозлополуки, илюстрират жестоките закони на мафията. Към този списък може да се прибавят трима чуждестранни мошеници, единият от които бе маркиз, шест следователи и прокурори, един представител на Интерпол, бивш началник на Първо главно управление на бившата Държавна сигурност, един съветник на Тодор Живков, бивш член на Политбюро, споминал се от инфаркт. При абсолютно здраво сърце и забрана за ексхумация на трупа...

Поменикът продължава с бивш шеф на СОТИ – службата за оперативно-технически мероприятия, отговорни служители на окръжни РДВР-та или специализираните служби за борба с организираната престъпност, няколко финансови ревизори – единият жив изгорен. В списъка са 4 дилъра, 5 босове на финансово-брокерски къщи и вериги валутни бюра, 3 фараона, 4 външнотърговски директори. Без да се броят безследно изчезналите...

Накрая той завършва със съмненията за предизвикана смърт на 3 депутати – 2 катастрофирали и 1 удавил се, и с демонстративно убийство на експремиера Андрей Луканов.

Грабежът и последиците

Общото, което свързва този разгул на политическите и банкерски убийства, на “предупрежденията” и заплахите, са парите. Много и много пари. По документи и според експертите става дума за около 15-18 милиарда долара, задигнати за последните десетина години от България.

Люпилните на този невероятен грабеж са няколко: натрупването на външен дълг и краденето на отпусканите нови заеми от чужбина, мъгната дейност на повече от 800 външнотърговски дружества, вече роили се до 1500.

Банките – мозъчен тръст на мафията?

Всички тези операции са невъзможни без банковата система. Без нея не можеше да стане и директното ограбване на населението – чрез пирамиди, кухи финансови институции и разгаряне на инфлацията. Без банките не можеха да бъдат изнесени в чужбина откраднатите пари.

Защото открадването на парите има свой кръговрат – той започва от трезорите като техен източник, преминава през тях – като оператор със задигнатите ресурси, и завършва пак с тях – чрез изпразването им докрай за финал на операцията.

124 големи финансови афери документираща ограбването на страната. Те могат да бъдат оприличени на широко хвърлена мрежа за присвояване на националните и народните богатства. Или пък на играта кегелбан – топката удря кегелата, тя “бута” другата и така до безкрай. В крайна сметка редуцирането на паяжината от трикове, мошеничества, институции и имена доказва едно – наистина посветените в тази игра са били малцина. Участниците в нея на първо ниво са около стотина. Чак по-нататък веригите се размножават и разкрояват почти до безкрай.

Днес равносметката е трагична. Въпреки опрощаванията му външният дълг е толкова, колкото бе на “историческия” 10 ноември – 12 милиарда долара. Валутният резерв официално е 500 млн. долара, а фактически със 100 млн. по-малко, потънали в изгорелите банки. Запазва ни нов мораториум по плащанията към чужбина. Изгорелите спестявания са за повече от 150 млрд. лева.

Масата на така наречените широки пари и 848 милиарда лева. Това е съвкупността от всички депозити, специалните депозити, парите в обращение (напечатаните) и наличностите в касите на ТБ и при техните сметки в БНБ.

Случайно ли се получи така?

Как започва обирът с взлом на населението и държавата, кой, как и колко открадна?

Част от хронологията на смъртта... Най-добрият финансист е мъртвият финансист

На 31 октомври 1996 г. бе гръмната в движение колата на Хараламби Анчев, секретар на ЦИК и ликвидатор на Орсовата банка.

На 12 април 1996 г. в резиденция "Бистрица" е намерен обесен Иво Янчев, основен контрагент на нашата Балканска банка в Скопие.

На 1 декември 1995 г. в катастрофа, дни след освобождаването му от ареста, загива Никола Бакърджиев – бивш шеф на Бургаската банка. Обвинен е за изчезване на десетки милиони долари от сметките на банката.

През октомври и ноември 1995 г. си отиват още четирима банкери – все при автокатастрофи. Те са от средното равнище – 2 директори на основни клонове в страната и шефове на управления "левови операции" в централите на двете големи банки.

На 15 юли 1995 г. с прерязани спирачни маркучи на "Опел вектра" катастрофира Георги Проданов – шеф на ФБК "Икар". Това е първият мъртъв шеф на пирамида. Ще го последват засега още 5 фараона и 1 основна свидетелка по делото на варненския антимафиот полк. Стамов, свързан с пирамидите.

На 8 юли 1995 г. при неизяснени обстоятелства загива в Москва Петър Ненков – вицепрезидент на ПИМБ, на 2 руски банки, 1 американска, четири финансови частни институции, акционер в други, бивш съветник на ЦК на БКП по въпросите на младежта.

На 15 юни 1995 г. безследно изчезна Иван Миладинов – офицер от военното разузнаване. Отговарял за валутните преводи от наши към чужди банки, за агентурата в чужбина и нашите фирми на "прикритие" там.

На 8 юни 1995 г. смъртоносно катастрофира Кольо Краевски – бивш заместник-министър на строителството. В колата си носел документи за водния заем на Световната банка, както и за изпразването на язовир "Искър" и свързаните с това офертите за препиране на пари през наши банки. Документите не са намерени.

В края на април 1994 г. е убит Деян Добрев – първият егър кредитен милионер. Загълженията му са за близо 400 млн. лева. Смъртта е последвана от смъртите на убийците му и техните убийци. Добрев е първият в списъка на загиналите 8 кредитни милионери.

На 28 април 1994 г. от шестия етаж на ДСК в София скача върху паважа Антония Негялкова – шеф на управление "Левови операции и жилищно кредитиране". Докладът на МВР от 3 октомври посочва, че са изтекли над 70 млрд. лева за създаване на нови банки и лоши кредити.

На 22 март 1993 г. се обесва Стефан Колев – шеф на банката в Лясковец. Той е първият банкер – жертва на финансово-партийния БСП-скандал "Акрам". След него ще се самоубият Михо

Михов – шеф на Кредитна банка – Ловеч, Ангел Кабаиванов – на ПЧБ, Павликени, Александър Банов – на Кредитна банка, Враца.

На 3 март 1993 г. се самоубива Алвин Бъртър – посланик на ЮАР у нас. По трупа в колата са открити хематому в областта на корема. Посредничил за трансфери на финансови средства по договори за касети с ядрено гориво и за възлища.

На 6 ноември 1992 г. край с. Хераково жив е изгорен Стефан Георгиев от Държавен финансов контрол. Разследвал е банкови трансфери "София-Душанбе-Милано" и канал за пране на пари.

На 6 юни 1992 г. се самоубива Свилен Панайотов – шеф на българската секция на Интерпол. Разследвал износа на капитал от България по посока на Канада и американския континент.

На 6 януари 1992 г. се самоубива в Лесичево ген. Стоян Савов. Бившият шеф на Първо главно управление на Държавна сигурност разполага с документите и банквите шифри на задграничните фирми, работещи под прикритие.

В края на 1991 г. ехти първият взрив в страната. Заедно със срината вила той взема и първата човешка жертва – външнотърговския директор на "Техностройинженеринг". Организацията е основен участник по задигането на 150 млн. долара нефтозаем от Световната банка. По същата афера има още 5 трупа.

На 29 юли 1991 г. се самоубива детективът Янко Димов. Известно е, че е разследвал задграничните финансови сметки.

През 1990 г. се самоубива Тинко Воденичаров, съветник на Тодор Живков. Той е сред посветените във финансовите дела на БКП и задграничните ѝ сметки, включително за подпомагане на световната революция.

Защо мълчат политиците

На 25 ноември 1995 г. Андрей Луканов изпраща писмо до Жан Виденов. В него се говори за бизнесрекет и мафиотски натиск, съчетан с изнудване на голяма банка, за "подгонен" (може би убит) офицер от службите, докладвал за случая. "Наказателният отряд си свърши работата", пише Луканов и пита "Защо?" Реакцията на премиера не е известна. Причините за това писмо също не се знаят, но могат да се предполагат. Те са свързани както с низа от загадъчни смърти на банкери по това време, така и със самоубийствата на двама фараони.

(Следва)

Григор Лилов

(Препечатано с малки съкращения от бр. 1 на "Славянски събор", стр. 15)

Актуално

Феноменът Иван Дочев

Продължение от бр. 4

Извадка от книгата „Дългата нощ“ на Димитър Х. Попов

В началото на 30-те години, преди сам да е навършил 30 години, Иван Дочев се среща с Адолф Хитлер. В първите години на нацисткото управление расистката теория и антисемитизмът звучат доста приглушено. Нацистите са дошли на власт, за да възстановят Германия, да ликвидират безработицата и да поставят основите на една социална държава. Самата им партия се казва Германска националсоциалистическа работническа партия. Цветът на партийното им знаме също е червен и подобно на болшевиките в Москва нацистите също празнуват 1 май като празник на трудовете се. Хитлер обича да се снима хванал лопатата на трудови дни. Всичко това буди любопитство сред много млади общественици. Това е отвело като член на една младежка делегация и Иван Дочев в Германия.

Трезвият поглед на младия български политик твърде скоро и твърде лесно започва да отсява плявата от зърното, за да се увери накрая, че „зърното“ не е много качествено.

Германската визита на Дочев дава по-късно възможност на комунистите да му приписват фашистки убеждения. Комунистите обаче забравят, че се поставят в положението на крадеца, който крещи „гръжете крадеца“. През 30-те години най-близките идейни и политически съюзници на нацизма бяха именно болшевиките.

Нещо повече, освен идейни и политически съюзници болшевиките бяха и тоталитарни, и империалистически съюзници на своите германски приятели. Началото на Втората световна война доказа по блестящ начин манталитета и на двете имперски сили.

Така че Иван Дочев имаше възможност още преди края на войната да се увери, че националната независимост на България е сериозно застрашена. **На първо място**, от състоянието ѝ на съюзник на Германия във войната. **На второ място**, от неясната ѝ съдба като победена страна, в която най-вероятно ще се настанят съветски окупационни войски.

Има още един момент, който неволно, а най-вероятно нарочно убягва от погледа на изследователите. Това е обстоятелството, че Съюзът на българските национални легиони и неговият лидер Иван Дочев никога не са участвали в управлението на българската държава. Те не могат да бъдат обвинявани нито за погроми, нито за национални катастрофи, нито за съдебни или каквито и да са други преследвания на български граждани. **Легионът не е отговорен за толкова спекулативно използваното минало, в което управляваха традиционните български партии.** Той си остана идейно движение и неговата борба беше борба на духа, борба на словото срещу загниващата власт на българската буржоазия и срещу нарастващата заплаха от съветския експанзионизъм. В този смисъл СБНА в трудните години на световен конфликт и на голяма вътрешна нестабилност, често прерастващи в открита гражданска война, си остана българска организация, загрижена не за германския или съветския, а за българския национален суверенитет...

В навечерието на 9 септември 1944 г. г-р Иван Дочев напуска България и се установява първо в Австрия, а по-късно в Германия.

В края на 1947 г. в Обермевцинг край Мюнхен група български емигранти поставят началото на Националния фронт – организация, която има за цел да обедини политическата емиграция за борба срещу комунизма и просъветската власт в България. По думите на самия Иван Дочев създателите на Националния фронт са едни от най-представителните и академични личности измежду напусналите родината. Между тях са дейци като Георги Паприков, Ангел Гъндерски, Димитър Вълчев, Матей Джейков, Ангел Тодоров, Христо Попов, Александър Любенов и др. Те останаха докрай верни на националната кауза и заедно с г-р Иван Дочев оглавиха Българския национален фронт като една представителна и уважавана международна антикомунистическа организация.

Веднага след утвърждаването на комунистическата власт у нас и след укрепването на репресивната ѝ машина започват опитите на външното разузнаване на комунистите да открият и елиминират г-р Иван Дочев...

Голяма част от българските политически емигранти в началото на 50-те години напускат Европа и се заселват в Канада и САЩ. През 1951 г. г-р Дочев също напуска Германия и се установява в Канада, а през 1964 г. получава постоянно местожителство в САЩ. Там г-р Дочев посрещна победата на дългогодишната си антикомунистическа борба, получила световно признание.

Очакваното от половин век събитие настъпва. В България комунизмът слеза от сцената. Промените вървят успоредно с тези в Германската демократична република. Рухна ла е и Берлинската стена. Комунистическата партия у нас като че ли е в ступор. Огромни вълнения в столицата на страната ни притискат народното събрание да отпадне член първи от така наречената Живкова конституция. Той беше определил ръководната роля на БКП в държавата. 14 декември 1989 г. беше един предел, две психологични си бяха дали среща на площад "Народно събрание". Победи предварителният сценарий. Конформистите като Желю Желев и още твърде младия Кошлуков, които владееха протеста на хората, възпряха щурма върху една институция, която символизираше всичко друго, освен българския парламентаризъм...

В нито една посока не беше осъществен демократичният преход в нашата страна. Запазена беше властовата база на старата комунистическа номенклатура и на репресивната ѝ машина, която започна да развива "фирмена" дейност. Под форма на банков бизнес, търговия, охранителна дейност, спорт и какво ли не силовите структури започнаха да притискат новоизлюпената политическа класа. Депутати и министри се кадруваха вече не от Централния или Окръжния комитет на

БКП, а от структурите на "Крокодила", "Мечката", "Златистия" или "Маймуняка". Те бяха послушковците, които изпълняваха безпрекословно волята на "Елбрус", "Еверест" или на който и да е друг "връх".

Ето тези настроения и "състояния" обясняват изненадата, горчивината и възмущението на г-р Дочев и на неговите другари, когато през 1991 г. пристигат в Родината, за да подпомогнат правилното развитие на демократичния процес.

Първият ден те са посрещнати възторжено на "Раковски" 134. На другия ден са помолени от ръководството на СДС да не посещават повече централата им, тъй като комунистите ги обвинявали, че се кооперират с фашистите. Д-р Иван Дочев е потресен от това поведение. Човекът, който 70 години води неотстъпно борба срещу световната чума, не може да повярва, че когато официално просъветското управление на България вече не съществува, все още български политици могат да се страхуват от мнението на комунистическите фактори у нас. И г-р Дочев казва знаменателните думи на ръководителя на СДС тогава: **"Как Вие смятате, че ще победите комунистите, когато се страхувате от тях?"**

Независимо от всичко обаче няма посилен фактор от времето. То, а не "Мечката" решава развитието на глобалните и на отечествените процеси...

На фона на глобалните промени делото на г-р Иван Димитров Дочев започва да се откроява още по-внушително в отечеството му, където половин век карантината на тоталитарния просъветски режим беше забранила истината за българската история, за парламентарната система на Търновската конституция и за бележитите български родолюбци да достигне до хората. Тази парцалива тоталитарна завеса крѝпка по крѝпка, късче по късче постепенно се разпада, за да премине безвъзвратно в забравата.

Спомени за времето, свидетел на историческия конфликт, посят в сърцето на България – т.нар. деветосептемврийска революция. Време, неотминало и до днес. Време в прослава на мъртвите и упрек към живите. Може би защото са забравили или искат да забравят...

За книгата "Спомени с Иван Багрянов"

22 септември 1908 г.

История

Ден първи на независима, суверенна и демократична България

На 6 септември 1885 г. България, току-що възкръснала от близо петвековното турско робство, се изправя срещу Великитѣ сили, подписали Берлинския диктатъ и раздѣлили по политически причини териториално българския народъ, осъществявайки Съединението на Княжество България съ Източна Румелия. Този революционенъ по своето съдържание актъ бѣ извършенъ по миренъ пѣтъ съобразенъ съ националнитѣ интереси на българския народъ.

По сжщия изпробванъ и изпитанъ начинъ на 22 септември 1908 г. правителството на Александъръ Малиновъ, пакъ по миренъ пѣтъ извърши втория революционенъ актъ, като обяви **Независимостта на България**, съ което я изравни въ международно отношение съ останалитѣ свободни и независими страни. Този актъ бѣ извършенъ не безъ знанието и съгласието на князь Фердинандъ I. Тукъ би трѣбвало да отбележимъ, че презъ царуването на князь Фердинандъ свободна, млада България отбелязва най-чувствителенъ напредѣкъ въ политическо, стопанско, културно и военно отношение. Но сжщо така съ достоинство трѣбва да се подчертае, че само съгласието и насърдението на царя не биха били достатѣчни и въ състояние да реализиратъ този напредѣкъ, ако българскиятъ народъ съ воля и трудолюбие не би възплътилъ своята енергия, което своевременно бѣ забелязано, оценено и използвано отъ княза. Фердинандъ като князь на България се изявява като аристократиченъ завършенъ политикъ и дипломатъ, който съ тактъ отстранява разногласията между политическитѣ сили въ страната. Това му помага, преценявайки съотношението на силитѣ въ международенъ планъ, безъ рискъ за усложнения да опредѣли деня за обявяване на българската независимостъ, а заедно съ това е смѣнянето на княжеската корона съ царска.

Следъ молебень въ църквата "Св. четиридесетъ мжченици" на хълма Царевецъ въ Велико Търново князь Фердинандъ прочита Манифестъ, съ който **обявява българската независимостъ**.

МАНИФЕСТЪ

за обявяване на българската независимостъ

По волята на незабвения Царь-Освободителъ, великиятъ братски руски народъ, подпомогнатъ отъ добритѣ ни съсѣди, поданицитѣ на Негово Величество Ромѣнския кралъ и отъ юначнитѣ българи, на 19 февруарий 1878 г. сломи робскитѣ вериги, що прѣзъ вѣкове оковаха България, нѣкогащъ тъй велика и славна.

Отъ тогава и до днесъ цѣли тридесетъ години

българскиятъ народъ, непоколебимо вѣренъ къмъ памятьта на народнитѣ дѣйци за своя свобода и въодушевяванъ отъ тѣхнитѣ завѣти, неуморно работи за уреждането на хубавата си земя и създаде отъ нея подъ мое ръководство и онова на О'Бозе почившия Князь Александъръ, държава, достойна да бжде равноправенъ членъ въ сѣмейството на цивилизованитѣ народи.

Винаги миролюбивъ, моятъ народъ днесъ копнѣе за своя културенъ и икономически напредѣкъ, въ това направление нищо не бива да спѣва България, нищо не трѣбва да пречи на прѣуспѣванетоъ ѝ. Такова е желанието на народа ни, такава е неговата воля – да бжде споредъ както той иска.

Българскиятъ народъ и Държавниятъ му Глава не могатъ освенъ еднакво да мислятъ и едно да же-

